

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וְאֶתְחַנֵּן

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ"ג - חֲלָק ב'

קוֹנְטֵרְס 662

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ושטפונות, מה השייכות של העשן הזה עם עם ישראל? מה אכפת לנו מה שיש שם באיזה מדינה רחוקה?

לפני שני חדשים היה כאן בארצנו הקדושה חמסין גדול מאד ורוח חזק, ומחמת כן נשרפו כמה בתים, ובלילה כבר היה קר, מי חושב מה זה קשור אלינו, הלא זה רק טבע הבריאה, פעם קר פעם חם!

כמה ימים אחרי זה בא אלי יהודי עורך דין עם שאלה מאד קשה, ובתוך הדברים ספר לי שאירן עם סוריה החליטו כיוון שביום שני שעבר היה צריך לבוא לארץ העשן מהר הגעש, ולכן אורזנים לא יוכלו לטוס ואין אפשרות להמראות, על כן זה הזמן הכי טוב לזרוק על ארץ ישראל כל הטילים שיש להם, (מי יודע כמה עשרות אלפים טילים שהכינו), והצבא לא יוכל לעשות כלום. מפני העשן החזק שישרה על ארץ ישראל.

מה עשה הקב"ה בזכות שיש לנו כבר לערך אלפיים 2000 שיעורים בזוה"ק, שלח לנו רוח חזקה עם חמסין גדול, וכמה בנינים נשרפו [שזה היה חשבון מיוחד בשמים, אבל כל הארץ הייתה שקטה, ולא חשבו כלום ממה שנעשה, ואיזה נסים אנחנו עוברים], וכל ארץ ישראל ישבו לבטח, וב"ה

מקומות (שבת ק"א ע"ב, סכה ל"ט ע"א, ביצה ל"ח ע"ב, חלין צ"ג) שאמרו על התנאים והאמוראים "משה שפיר קאמרת". ופירש"י בסכה שם, משה – גדול הדור. ובמסרת הש"ס שם צין למ"ש רש"י בשבת דף ק"א, משה שפיר קאמר – כלומר רבינו בדורו כמשה בדורו, עיי"ש. והיינו דלכל ת"ח ומנהיג בכל דור ודור יש בו ניצוץ של משה רבינו ע"ה.

וכתבנו על זה שעי"ה הרועה נאמן שבכל דור, בחינת משה שבדור, על ידו פועל משה רבינו ע"ה באנשי הדור שיקימו את מצוות ה' בכלל, ושיקיימו אותם בבחינה ומדרגה שמושה רצה שיקימו אותם.

והנה התורה היא נחיתה ותמידיה, וזהו וידבר משה אל ראשי המטות, היינו אשר משה רבינו ע"ה דבר אל ראשי המטות שבדורו, וכן חכמי הדור, שהם אתפשטותא דמשה בכל דור ודור מדברים לכני ישראל שבדורם, לאמר לדורות אחריהם, זה הדבר אשר צוה ה', שיקימו את מצוות ה' באופן כזה שמשה רבינו ע"ה מלמדם לקיימם, היינו באופן ובבחינת שהוא מראה להם (מראה באצבעו ואמר "זה"), היינו בבחינתו כפי שמשה רבינו והרשב"י עליהם השלום, רצה לקיימם, וזה אפ"ל על כל רב ומגיד שיעור בזוה"ק, ומארגני השיעורים, כמו שכתב הגר"א ז"ל בבאור התיקוני זוהר והמשפילים זוהר. וכתבנו על הריקע, שזה סוכב על כל אלו המקיימים שיעורים בזוהר הקדוש זוהירו בפוכבים לעולם ועד, וכתבנו על דברי הגר"א ז"ל ספר שלם בשם "מצדיקי הרבים", עיי"ש.

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כלום לא קרה לעם ישראל, וניצלנו ב"ה. ולראות את יד ההשגחה המפלאה, בלבנון הסמוכה לארץ ישראל, הגיע עשן הערפל, ואילו לארץ ישראל לא נכנס. וזהו ממש נס גלוי.

אספר מה שקרה ביום שסימנו את ספר הזוהר הקדוש לפי סדר הדרך היומי, המדפס ב"ב פרכים ל"ב חודשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה בעזה, זה היה בחודש טבת. וחזרו מליון אנשים לביתם, אחרי שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות [וב"ה על הנסים הגדולים שהיה שם, בזכות הרשב"י והזוהר הקדוש, כן יעזר ה' הלאה].

ובזכות זו, התקיימו דברי הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהיינו, שרק בגמר כל הספר כולו, יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו. וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים כולנו את ה"זוהר המחולק" דבר יום ביומו ("דרך היומי"), באלפי רבבות סיומי הזוהר בנודאי נזכה להבטחת הרשב"י שהזכרנו "ויבגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

ובאותה תקופה ארע עוד נס, אשר רבי שמעון בן יוחאי הציל את כל תושבי בית שמש מהטילים ארפי הטוח שהיו מוכנים להגיע לבית שמש ח"ו.

בעתונים דיווחו אז [בערש"ק פרשת יתרו תשס"ט לפ"ק (בזמן קבלת התורה)] נראה, כי החמאס שאף להפגיז את בית שמש במספר טילים יותר גדול, מאשר ששלחו לאשדוד או לבאר שבע, כי רצו לפגוע בפצצות אטום, שיודע שבבית שמש יש הרים מלאים עם פצצות אטום. והגיע רק טיל אחד כמה קילומטר מבית שמש, והחזיקו את זה בסוד, כדי שלא יודע להם המקום איפה המקום שהגיע ולשלוח ח"ו יותר טילים. והכל היה בזכות הזוהר היומי שעבדו על זה יומם ולילה בבית שמש.

כשספרתי הספור הזה להגה"צ הרב נחום ראזנבערג שליט"א שזכה לבנות ולתקן לערך 300 מקוואות, אמר לי, שהדברים פשוטים, ובימי חורפו זכה ושמע מפי בעל ה"סלם" זצ"ל בעצמו, וכך ספר לו: כשהרשע הגדול ימ"ש רצח 6 מליון יהודים באירופה, אמרתי לכולם: "אי אפשר לנצח רשע

אֲשַׁתְּמוּדָעַן מְלִי מְפוּמָא דְנַבִּיאָה, וְהוּא הָיָה  
מִתְפַּוֵּיז לְמִימַר מְלָה מֵאֲתַרְיָה. וְכִדִּין הוּוּ יִדְעִי  
אֲלֵיךְ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, מֵאֲזַן אֲתַר תְּלֵיאָא מִלְתָּא.

פְּתַח רַבִּי אַחָא וְאָמַר (שׁוּפְטִים ה) אִוְרוּ מְרוּז אָמַר  
מְלֵאךְ יִי' וְגו'. תָּא חֲזִי, הָאֵי קָרָא רְזָא  
הוּא בְּרִזִין עֲלֵאִין. בְּשַׁעְתָּא דְמִלְפָּא קְדִישָׁא  
מְסַר בִּיתִיהָ בִּידָא דְמִטְרוּנִיתָא כֹּל זַיִּנִין  
וְרוּמְחִין וּבְלִיסְטְרָאוֹת דִּילִיָּה אֲפָקִיד בִּידָהָא,  
וְכֹל אֵינוֹן מְגִיחֵי קָרְבָּא דִּילִיָּה אֲפָקִיד עִמָּה.  
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) הִנֵּה מִשְׁתּוֹ  
שְׁלִשְׁלֹמֹה שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבוּרֵי  
יִשְׂרָאֵל, וְהָא אִוְקְמוּהָ, וְכֵד אֲגַח קְדָשָׁא בְּרִין  
הוּא קָרְבָּא, בְּאֵינוֹן גְּבוּרִין מְגִיחֵי קָרְבָּא  
דְקָאמְרוֹן אֲגַח, וְאֵינוֹן אֲקָרוּן מְלוֹמְדֵי  
מִלְחָמָה.

בְּתִיב (שׁוּפְטִים ה) מִן שְׁמַיִם נִלְחָמוּ הַכּוֹכָבִים  
מִמְסֻלוֹתֶם נִלְחָמוּ עִם סִיסְרָא וְגו'.  
וְתַנּוּן, בְּהָאֵי שַׁעְתָּא דְאֲתַנְדִּיבוּ יִשְׂרָאֵל לְגַלְתָּא  
רְשִׁימָא קְדִישָׁא בְּכַשְׂרֵהוּן, כְּדִין הָאֵי חֲרִיב  
נוֹקְמַת נֶקֶם בְּרִית, כְּנֶשׁ כֹּל חֵילָא דִּילִיָּה, וְכֹל  
זַיִּנִין, וְכֹל אֵינוֹן מְגִיחֵי קָרְבָּא, לְאֲגַחָא קָרְבָּא  
עִמָּיה (נ"א דְסִיסְרָא) דְסִיסְרָא. וְכּוֹכְבֵיא הוּוּ  
אוּשְׁדִין נוֹרָא מְלַעֲיָלָא. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כֹּל  
כּוֹכָב וְכּוֹכָב אֵית לִיהָ שְׁמָא בְּלַחֲדוּי, וְכִלְהוּ  
בְּשִׁמְהָן אֲקָרוּן.

אָמַר לוֹן קְדָשָׁא בְּרִין הוּא, אֲתַעְתְּדוּ לְנוֹקְמָא  
נוֹקְמָא דְכְּנִי. תְּרִי נוֹקְמֵי אָנָּא זְמִין  
לְאֲתַפְרָעָא מְנִיָּהוּ. חַד נוֹקְמָא דְשִׁית מְאָה  
רְתִיכִין דְאוּזִיף לִיהָ לְרַבְרָבָא דְמִצְרָאֵי, בְּגִין  
לְאֲגַחָא קָרְבָּא בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל. דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת יד)  
וַיִּקַּח שֵׁשׁ מְאוֹת רֶכֶב בַּחֹר וְכֹל רֶכֶב מִצְרַיִם.  
וְחַד נוֹקְמָא דְכְּנִי, דְעָאקוּ לְהוּ עַד הַשְׁתָּא.  
וְנוֹקְמָה אַחַת שֶׁל הַכְּנִי שְׁלִי, שֶׁהֲצִיקוּ לָהֶם עַד עַכְשָׁיו. וּמִשּׁוֹם כֶּף נִדְוָנוּ בְּשָׁנֵי דִינֵים -

היא בכל מקום. ועל כן נודעים  
הדברים מפי הנביא, והוא היה  
מתפווז לומר דבר ממקומו. ואז  
היו יודעים בני האמונה הללו,  
מאיזה מקום תלוי הדבר.

פתח רבי אחא ואמר, (שופטים ה)  
אורו מרוז אמר מלאך ה' וגו'.  
בא וראה, הפסוק הזה הוא סוד  
בסודות העליונים. בשעה  
שהמלאך הקדוש מסר את ביתו  
בידי הגבירה, כל כלי הנין  
והרמחים והבליסטראות שלו  
הפקיד בידיה, וכל אותם לוחמי  
הקרב שלו הפקיד עמה. זהו  
שכתוב (שיר השירים ג) הנה משתו  
שלשלמה ששים גברים סביב  
לה מגברי ישראל, והרי פרשה.  
וכשנלחם הקדוש ברין הוא  
בקרב, עם אותם הגבורים  
לוחמי הקרב שאמרנו הוא  
נלחם, והם נקראים מלמדי  
מלחמה.

כתוב (שופטים ה) מן שמים נלחמו  
הכוכבים ממסלותם נלחמו עם  
סיסרא וגו'. ושנינו, בשעה היו  
שהתנדבו ישראל לגלות את  
הרשם הקדוש בכשרם, אז זו  
(ויקרא כז) חרב נקמת נקם ברית,  
כנסה את כל חילותיה וכל כלי  
הנין וכל אותם לוחמי הקרב  
להלחם בקרב עם (הלכה) סיסרא,  
והכוכבים היו שופכים אש  
מלמעלה. ואמר רבי שמעון, כל  
כוכב וכוכב יש לו שם לבדו,  
וכלם נקראים בשמות.

אמר להם הקדוש ברין הוא,  
הנדמנו לנקם את נקמת בני  
שתי נקמות אני עתיד להפירע  
מהם. נקמה אחת של שש מאות  
מרכבות שהלוה לשר הגדול של  
המצרים כדי להלחם בקרב עם  
ישראל, שכתוב (שמות יד) ויקח  
שש מאות רכב בחור וכל רכב  
מצרים. ונקמה אחת של הכני שלי, שהציקו להם עד עכשו. ומשום כף נדונו בשני דינים -

אָחד בְּמִים וְאֶחָד בְּאֵשׁ. בְּמִים, שְׁכָתוּב (שׁוּפְטִים ה) נִחַל קִישׁוֹן גִּרְפֶּם. בְּאֵשׁ, שְׁכָתוּב הַכּוֹכְבִים מִמְּסֻלוֹתֵם.

וּבְאוֹתָם הַכּוֹכְבִים יֵשׁ כּוֹכֵב אֶחָד שְׁלֹא בָּא לְאוֹתָהּ הַנְּקֻמָּה, וְהַתְּקַלֵּל לְעוֹלָמִים, שְׁכָפָא שָׂר מִתְחִיל לְהֵאִיר, בְּאִים שְׂאָר הַכּוֹכְבִים וּבּוֹלְעִים אוֹתוֹ וְאֵת כָּל סִיעָתוֹ, וְכָלֵם אוֹבְדִים יָחַד, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר אֲרוּי מְרוּז אָמַר מְלֶאֶךְ ה' וְכִי יֵשׁ רְשׁוֹת לְמֶלֶאֶךְ בְּזֵה? אֵלֹא זֶה הוּא הַמְּלֶאֶךְ שְׁכָתוּב בּוֹ (שְׁמוֹת יד) וְיִסַּע מְלֶאֶךְ הָאֱלֹהִים הַהֶלֶךְ לִפְנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל. וְזֶה הוּא שְׁכָל הַקְּרֻבוֹת הֵן שְׁלוֹ.

כִּי לֹא בָּאוּ לְעֹזְרַת ה' - כְּשִׁנְיָאוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים. לְעֹזְרַת ה' בְּגִבּוֹרִים - עִם אוֹתָם שְׁשִׁים גִּבּוֹרִים שֶׁהִזְדַּמְּנוּ בְּקֻרְבַּ עִם סִיכְרָא. וְהַמְּלֶאֶךְ הַזֶּה, הַסּוּד שֶׁל כָּל הַדִּינִים וְהַקְּרֻבוֹת שֶׁל הַמְּלֶאֶךְ הֵם בְּרִשׁוֹתוֹ, וְעַל כֵּן אָמַר מְלֶאֶךְ ה', וְזֶהוּ שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית מו) הַמְּלֶאֶךְ הַגָּאֵל אֶתִּי וְגו', וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים. וְזֶה עֲתִיד לְהִיֹּת עֲלִיּוֹן וְנִכְבָּד לְעֲתִיד לְבֹא, וּבְזֵה יִתְגַּדֵּל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וּבְזֵה עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַפְרֵעַ מִהַעֲמִים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל זֶה כְּתוּב (יִחְזַקְאֵל יח) וְהַתְּגַדְּלִתִּי וְהַתְּקַדְּשִׁתִּי וְגו'. הִלְכוּ עַד שֶׁהִגִּיעוּ אֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן. כִּינֵן שָׂרָאָה אוֹתָם, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הִנֵּה הַשְּׂכִינָה כָּאֵן, וְדַאי צְרִיכִים אָנוּ לְהַחֲזִיק טוֹבָה לִפְנֵים שֶׁל הַשְּׂכִינָה.

פְּתַח וְאָמַר, (בְּרֵאשִׁית כט) הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל וְגו'. הַיּוֹם גְּדוֹל וְגו'. הַפְּסוּק הַזֶּה פְּרִשׁוּהוּ, שְׁכָפָא שָׂר יִשְׂרָאֵל יִתְעוֹרְרוּ בְּתִשׁוּבָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּזִכּוֹת הַתּוֹרָה לְשׁוּבוֹ לְאַרְצָה הַקְּדוֹשָׁה וְיִתְקַבְּצוּ מִן הַגְּלוּת. שְׁהָרִי וְדַאי יוֹם אֶחָד

וּבִגִּין כִּף אֲתִדְנוּ בְּתַרְיִן דִּינִין, חַד בְּמִיָּא, וְחַד בְּאֵשׁ. בְּמִיָּא, דְּכְתִיב, (שׁוּפְטִים ה) נִחַל קִישׁוֹן גִּרְפֶּם. בְּאֵשׁ, דְּכְתִיב הַכּוֹכְבִים מִמְּסֻלוֹתֵם.

וּבְאִינוּן כְּכַבְיָא, אִית כְּכָבָא חַד דְּלֹא אֲתָא לְהֵוּא נּוֹקְמָא, וְאֲתַלְטִיָּא לְעֵלְמִין, דְּכִד שְׂאֲרִי לְאַנְהָרָא, אֲתָאן שְׂאָר כְּכַבְיָא וּבְלַעִין לִיה, וְלְכָל סִיעָתָא דִּילִיה, וְאֲתָאֲבִידוּ כְּלֵהוּ כְּחַדָּא. פְּמָה דְּאֲתָא אָמַר, אֲרוּי מְרוּז אָמַר מְלֶאֶךְ יי'. וְכִי רְשׁוֹת אִית לְמֶלֶאֶכָא בְּהֵאִי. אֵלֹא דָּא הוּא מְלֶאֶךְ, דְּכְתִיב בִּיה (שְׁמוֹת יד) וְיִסַּע מְלֶאֶךְ הָאֱלֹהִים הַהוֹלֵךְ לִפְנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל. וְדָא הוּא דְּכָל קְרֻבִין דִּילִיה אִינוּן. (דף ע"ד ע"א) כִּי לֹא בָּאוּ לְעֹזְרַת יי', כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים. לְעֹזְרַת יי' בְּגִבּוֹרִים, בְּאִינוּן שְׁשִׁים גִּבּוֹרִים כִּד אֲזַדְמְנוּ קְרָבָא עִם סִיכְרָא. וְדָא מְלֶאֶךְ, רְזָא דְּכָל דִּינִין וְכָל קְרֻבִין דְּמִלְכָּא בְּרִשׁוֹתֵיהּ. וְעַל דָּא אָמַר, מְלֶאֶךְ יי'. וְדָא הוּא דְּכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית מו) הַמְּלֶאֶךְ הַגָּוָּאֵל אוֹתִי וְגו', וְהָא אוּקְמוּהָ חֲבָרִיָּא. וְדָא זְמִינָא לְמַהוּי עֲלָאָה וְיִקְרָא לְזִמְנָא דְּאֲתִי. וּבְדָא יִתְרַבִּי שְׁמָא קְדִישָׁא. וּבְדָא זְמִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאֲתַפְרַעָא מַעֲמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב, (יִחְזַקְאֵל לח) וְהַתְּגַדְּלִתִּי וְהַתְּקַדְּשִׁתִּי וְגו'. אֲזִלוּ, עַד דְּמָטוּ לְגַבִּיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. כִּינֵן דְּחָמָא לוֹן, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא שְׂכִינְתָא הָכָא. וְדַאי צְרִיכִין אָנּוּ לְמַחֲזִק טִיבּוּ לְאַנְפֵי שְׂכִינְתָּא.

פְּתַח וְאָמַר (בְּרֵאשִׁית כט) הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל וְגו'. הָאִי קְרָא אוּקְמוּהָ, דְּכִד יִשְׂרָאֵל יִתְעוֹרוּן תְּשׁוּבָה לְקַמֵּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּזִכּוֹ אוּרִיָּתָא יִתּוּבוּן לְאַרְעָא קְדִישָׁא, וְיִתְכַפְּשׁוּן מִן גְּלוּתָא. דְּהָא וְדַאי יוֹמָא חַד יְהֵא גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִתִּיר. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (אִיכָה א)



תהיה גלות לישראל, ולא יותר, זהו שכתוב (איכה א) נִחַנְנִי שִׁמְמָה כָּל הַיּוֹם יְהוָה. ואם לא ישובו, אומר הקדוש ברוך הוא: הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה בלי זכות ובלי מעשים פְּשִׁימִים. אבל רפואה אחת יש לי לכם: השקו הצאן, השתדלו בתורה, שתשקו מהמים של התורה, ולכו רעו, למקום של מנוחה, למקום טוב וכסוף של נחלתכם. דבר אחר הן עוד היום גדול - זהו היום שנקרא (ישעיה כב) יום מהומה ומבוסה ומבוכה, שבאותו היום נחרב בית המקדש ונפלו ישראל בגלות. ומשום המעשים הרעים, היום ההוא נמשך והתגדל. זהו שכתוב, הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה, משום שהם מושכים את אותו היום. השקו הצאן, כמו שנקרא בדברי תורה, שהרי בזכות התורה יצאו ישראל מן הגלות.

זכה ישראל אומרים? ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים, עד שיתכנסו כל שאר הימים העליונים, וגללו את האבן, ויבטלו אותו הדין הקשה של אותו היום ששולט על פי הבאר, ונמצאת אותה הבאר עמנו בגלות. וכשמתגלה הבאר הזו ואותה האבן לא שולטת עליה, מיד והשקינו הצאן.

ועתיד הקדוש ברוך הוא בסוף הימים להחזיר את ישראל לארץ הקדושה ולכנס אותם מן הגלות. ומי הם סוף הימים? אותה שהיא אחרית הימים. באחרית הימים הזו ישראל סבלו את הגלות. זהו שכתוב, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, וקראת אתכם וקראת אתכם

נִחַנְנִי שׁוֹמְמָה כָּל הַיּוֹם יְהוָה. וְאִי לֹא יִתּוּבוּן, קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל לֹא עֵת הָאָסֵף הַמְקַנֶּה, בְּלֹא זְכוּ וּבְלֹא עוֹבְדִין דְּכַשְׁרֵן. אָבֵל אֶסְוֹתָא חֵד לְכוּ, הַשְׁקוּ הַצֹּאן, אֲשֶׁתְּדִלוּ בְּאוּרֵייתָא, דְּאֵתְשַׁקִּיּוּ מִימֵי אוּרֵייתָא. וּלְכוּ רַעוּ, לְאֵתֵר דְּנִיּוּחָא לְאֵתֵר טַבָּא וּכְסוּפָא דְּאֲחֻסְנַתִּיכוּן.

דְּבַר אַחַר הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל, דָּא הוּא יוֹם דְּאֶקְרִי (ישעיה כב) יוֹם מְהוּמָה וּמְבוּסָה וּמְבוּכָה, דִּי בְּהוּא יוֹם אֲתַחְרִיב בֵּי מְקַדְּשָׁא, וְנָפְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּגְלוּתָא. וּבְגִין עוֹבְדִין בִּישִׁין, הוּא יוֹמָא אֲתַמְשֵׁף וְאֲתַרְבִּי, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל לֹא עֵת הָאָסֵף הַמְקַנֶּה, בְּגִין דְּאִינוּן מְשַׁכִּין לִיהּ לְהוּא יוֹמָא. הַשְׁקוּ הַצֹּאן, כְּמָה דְּאֵתְמַר בְּמִלֵּי דְּאוּרֵייתָא, דְּהָא בְּזוּתָא דְּאוּרֵייתָא יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא.

יִשְׂרָאֵל מָאִי קָא אֲמַרִי. וַיֹּאמְרוּ לֹא נֹכַח עַד אֲשֶׁר יֵאֲסְפוּ כָּל הָעֲדָרִים, עַד דִּיתְכַנְשׁוּ כָּל שְׂאֵר יוֹמִין עֲלָאִין. וּגְלָלוּ אֶת הָאָבֶן, וַיִּגְדְּרוּן לְהוּא דִּינָא קִשְׂיָא דְּהוּא יוֹמָא דְּשִׁלְטָא עַל פִּי הַבָּאֵר, וְאֲשֶׁתְּכַחַת הַיָּא בְּאֵר בְּגְלוּתָא עֲמָנָא. וְכַד אֲתַגְלִיָּא הַאי בְּאֵר, וְהוּא אָבֶן לֹא שִׁלְטָא עָלֶיהָ, מִיַּד וְהַשְׁקִינוּ הַצֹּאן.

וְזִמִּין קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּסוֹף יוֹמֵיָא, לְאֵהֲדָרָא לְיִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא קְדִישָׁא, וּלְאַכְנֵשָׁא לוֹן מְגְלוּתָא. וּמָאֵן אִינוּן סוֹף יוֹמֵיָא, הוּא דְּהוּא דְּהוּא אַחֲרִית הַיָּמִים. בְּהַאי אַחֲרִית הַיָּמִים, יִשְׂרָאֵל סָבְלוּ גְלוּתָא. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (דברים ד) בְּצַר לְךָ וּמְצָאוֹךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, וּכְתִיב (דברים לא) וְקִרְאת אֶתְכֶם הֲרַעָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים.

בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים דִּי יִקָּא, וְדָא הִיא כְּנֻסַת  
 יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא. וְעַם אַחֲרֵית הַיָּמִים דָּא,  
 קְבִילוּ עוֹנָשָׁא בְּגִלוּתָא. וּבְדָא יַעֲבִיד קַדְשָׁא  
 בְּרִיף הוּא נוֹקְמִין לְיִשְׂרָאֵל תְּדִירָא. הֲדָא הוּא  
 דְּכַתִּיב, (במדבר כד) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעַם הַזֶּה לְעַמְּךָ  
 בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. וּבְכָל אֲתֵר דָּא הִיא, וְקוּדְשָׁא  
 בְּרִיף הוּא זְמִין לְאַתְכָּא לָהּ לְאַתְרָהּ, הֲדָא  
 הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה ב) וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן  
 יְהִיֶה הַר בֵּית יְיָ וְגו' וְדָא הוּא יוֹם.

וּמְדַשְׁאֲרֵי צַל לְמַעֲבַד בְּשִׁירוּתָא דִּיוֹמָא  
 אַחְרָא, כְּמָה בְּזִמְנָא דְאַתְחָרִיב  
 מְקַדְשָׁא הוּהוּ, וְנֻטָה צַל לְמִיעֵל. הֲדָא הוּא  
 דְּכַתִּיב, (ירמיה ו) אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ  
 צְלָלֵי עָרֹב. יוֹם וְצַל, הוּא סוּף גְּלוּתָא.  
 וְשִׁיעוּרָא דְהָאֵי צַל, שִׁית קְמָצִין וּפְלָגָא.  
 וּבְגוּדָל דְּמִשְׁחָא דְּבַר נֶשׁ, גָּבַר בֵּין גּוֹבְרִין.  
 וְדוּכְרֵנָא דְהָאֵי רִזָּא דְבִין חֲבֵרֵי יֵא, דְּכַתִּיב, (איוב  
 ח) כִּי תִמּוֹל אֲנַחְנוּ וְלֹא נִדְעָה כִּי צַל יִמִּינוּ עָלֵי  
 אֲרִץ. כִּי תִמּוֹל אֲנַחְנוּ בְּגִלוּתָא, וְלֹא הוֹינָא  
 יַדְעֵי כִּי צַל יִמִּינוּ עָלֵי אֲרִץ, לְאַשְׁרָאָה לֹון  
 קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא עָלֵי אֲרִץ.

וּכְבֹּאָה חוּלְקִיָּה מָאן דְּחָמֵי לֵיהּ, וְזַכָּאָה  
 חוּלְקִיָּה מָאן דְּלֹא חָמֵי לֵיהּ. וְוִי לְמָאן  
 דִּיזְדָּמֵן פֶּד יִתְבַּע אַרְיָא רַבְרָבָא, לְאַתְחַבְרָא  
 לְנוֹקְבִיָּה. כֹּל שְׁפֵן בְּשַׁעְתָּא דִּיזְדָּוּגוּן כַּחְדָּא,  
 עַל הֵהִיא שַׁעְתָּא כְּתִיב, (עמוס ג) אַרְיָה שָׂאג מִי  
 לֹא יִירָא וְגו'.

הָא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב, (ירמיה כה) שָׂאג יִשָּׂאג  
 עַל נְוָהוּ. וּבִהְהוּא זְמַנָּא כַּד יַפּוּק לְקַבְלָא  
 לְבַת זִוְגוּ, כְּדִין אַרְיָה שָׂאג מִי לֹא יִירָא יְיָ  
 אֱלֹהִים דְּבַר מִי לֹא יִנְבֵּא. בְּהֵהִיא שַׁעְתָּא  
 כְּתִיב, (דברים ל) וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְגו'.  
 וְשָׁב מֵאֵי הוּא, אֲלֵא קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא שָׁב

הַרְעָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. בְּאַחֲרֵית  
 הַיָּמִים דְּיוֹקָא, וְזוּ הִיא כְּנֻסַת  
 יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא. וְעַם אַחֲרֵית  
 הַיָּמִים הַזֶּה קְבִילוּ עֲנָשׁ בְּגִלוּתָא,  
 וּכְזוּ יַעֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
 נְקָמוֹת לְיִשְׂרָאֵל תְּמִיד. זְהוּ  
 שְׁכַתוּב (במדבר כד) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה  
 הָעַם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים.  
 וּבְכָל מְקוּם זֹאת הִיא, וְהַקְּדוֹשׁ  
 בְּרוּךְ הוּא עֲתִיד לְהַשִּׁיבָה  
 לְמִקּוּמָהּ. זְהוּ שְׁכַתוּב (ישעיה ב)  
 וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יְהִיֶה  
 הַר בֵּית ה' וְגו', וְזְהוּ יוֹם.

וּמְשַׁתְּחִירֵי הַצַּל לְהַעֲשׂוֹת  
 בְּרֵאשִׁית הַיּוֹם הַאַחֵר, הָיָה כְּמוֹ  
 בְּזִמְן שְׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְנֻטָה  
 הַצַּל לְהַכְנִס. זְהוּ שְׁכַתוּב (ירמיה ו)  
 אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ  
 צְלָלֵי עָרֹב. יוֹם וְצַל הוּא סוּף  
 הַגְּלוּתָא, וְהַשַּׁעוּר שֶׁל הַצַּל הַזֶּה  
 שֶׁשָּׂה קְמָצִים וְחֲצִי, וּגְדוּל שֶׁל  
 מִדָּה שֶׁל אֲדָם, גָּבַר בֵּין גְּבָרִים.  
 וְהַזְכָּרוֹן שֶׁל הַסּוּד הַזֶּה שְׁבִין  
 הַחֲבָרִים, שְׁכַתוּב (איוב כ) כִּי תִמּוֹל  
 אֲנַחְנוּ וְלֹא נִדְעָה כִּי צַל יִמִּינוּ עָלֵי  
 אֲרִץ. כִּי תִמּוֹל אֲנַחְנוּ - בְּגִלוּתָא,  
 וְלֹא הִינְנוּ יוֹדְעִים כִּי צַל יִמִּינוּ  
 עָלֵי אֲרִץ, לְהַשְׁרוֹת אוֹתָם  
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָלֵי אֲרִץ.

אֲשֶׁרֵי חֲלָקוּ מִי שְׂרוּאָה אוֹתוֹ,  
 וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקוּ מִי שְׂלֵא רוּאָה  
 אוֹתוֹ. אוֹי לְמִי שִׁיזְדָּמֵן כְּשִׁיבְקֶשׁ  
 הַאֲרִיָּה הַגְּדוֹל לְהַתְּחַבֵּר עִם  
 נְקֻבָּתוֹ, כֹּל שְׁפֵן כְּשִׁיזְדָּוּגוּ יַחַד.  
 עַל אוֹתָהּ שַׁעָה כְּתוּב, (עמוס ג)  
 אַרְיָה שָׂאג מִי לֹא יִירָא וְגו'.

כֹּא וְרָאָה, בְּהַתְּחַלָּה כְּתוּב (ירמיה  
 כה) שָׂאג יִשָּׂאג עַל נְוָהוּ. וּבְאוֹתוֹ  
 הַזְמַן כְּשִׁיבְקֶשׁ לְקַבֵּל אֶת בֵּת זִוְגוּ,  
 אֲזִי אַרְיָה שָׂאג מִי לֹא יִירָא ה'  
 אֱלֹהִים דְּבַר מִי לֹא יִנְבֵּא. בְּאוֹתָהּ  
 שַׁעָה כְּתוּב, (דברים ל) וְשָׁב ה'  
 אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְגו'. מַה זֶה  
 וְשָׁב? אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

משיב את כנסת ישראל מהגלות, ושב הצדיק להודג במקומו. אזי כתוב, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניה.

משנה. לכם בני אדם, בעלי החכמה, בעלי התבונה, קול קורא: מי מכם שהתחכם וידע, בשעה שהראש הלכן התקין הראש, רשום ממעלה למטה וממטה למעלה, התקין צד הצפון בעטור של אגם מים, בו רשום העמק של התהום העליון שעולה ויורד בתוכו, ירדה ורצה טמירה אחת באלף וחמש מאות רשומים של אלף וחמש מאות עולמות.

תחתיו בצלו חוסה חית בר אחת, (דניאל ז) ולה עשר קרניים, (שם) ואלו עינים כמו עיני אנוש לחיה, ופה מדבר גדולות. כשעולה, הולכת ביום, נסתרת בלילה. כשיורדת, נסתרת ביום, והולכת בלילה. כשנוסעת, מזדעזעם ארבע מגרפות שאחוזים בידיה. ונוסעים עמה ששים שבטי אש, כל אחד חרב שנונה על ירכו.

ע"ה בצון, להוציא אדם שליט למטה. התקין בחיה הזו עפר דקיק אחד שכלול מהכל. נשב בו והתפשט בארבעת צדדי העולם. וארבע חתיכות התגלגלו, אחת למעלה, אחת למטה, אחת לצפון, אחת לדרום.

אי"ן אחד גדול וחזק התחבר והודג עמה בענף אחד יפה שמראהו שמחת הכל, כמו שגאמר (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ. עמו הודג, הוציאו ריח טמירה אחת, ומלא אותה עסת העפר, ועמד על רגליו, והמליך אותו על כל העולם והשליט אותו על הכל. זהו שכתוב (שם ח) תמשיליהו במעשי יריך

כנסת ישראל מגלותא, ושב צדיק לאזדוגא (דף ע"ר ע"ב) באתריה. פדין פתיב, (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניה.

מתניתין, לכוז בני נשא, מארי דחכמתא, מארי דסכלתנו, קלא קרי. מאן מנכוז דאתחכם וידע, בשעתא דרישא חיוורא, אתקין רישא, רשימא מעילא לתתא, ומתתא לעילא. אתקין סטר צפון, בעטורא דקונאריתא, ביה רשים עומקא דתהומא עלאה, דסליק ונחית בגויה. נחית חד דרגא טמירא, באלף וחמש מאה רשימין, דאלף וחמש מאה עלמין.

תחתיה תטיל חד חיות ברא (דניאל ז), וקרנן עשר לה. וארו עינין בעיני אנשא לחיותא, ופום ממלל רברבן. פד סלקא, אזלא ביממא, טמירא בלילא. פד נחתא, טמירא ביממא, ואזלא בלילא. פד נטלא, מזדעזען ארבע מגרופי דאחידן בידהא. ונטלין עמה שתין פולסין דנורא, כל חד חרבא שגנא על יריכיה.

סריק ברעותא, לאפקא בר נש שליטא לתתא. אתקין בהאי חיותא חד עפרא דקיקא, כליל מפלא. נשב ביה, אתפשט פד' סטרי עלמא. וד' פולסין אתגלגלו, חד לעילא, חד לתתא, חד לצפון, חד לדרום.

אי"נא חד רברבא ותקיף, אתחבר ואזדוגא בה בחד ענפא שפירא, דחזו חדוותא דכלא. פמה דאת אמר, (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ. ביה אזדוגא, אפיקו חד ריחא טמירא, ומלוא לההוא גבילו דעפרא, וקאים על רגלוי, ואמלכיה על כל עלמא, ושלטיה על כלא. הדיא הוא דכתיב, (תהלים ח)

והמליך אותו על כל העולם והשליט אותו על הכל. זהו שכתוב (שם ח) תמשיליהו במעשי יריך

תַּמְשִׁילֶהוּ בַמַּעֲשֵׂי יְדִידָהּ וְגו'. אֶתְפַּקִּיד עַל  
הֵהוּא אֵילָנָא, לֹא נָטַר פְּקוּדָא, אַתִּיב מְלַפָּא  
רוּחִיהָ לְגַבִּיָּה, וְהֵהוּא חִיּוּתָא נְטִילָא לִיהָ. כְּדִין  
זְמִינִין מָנָא אַחְרָא, וְקָאִים בִּינֵייהוּ. בְּקוּטְרָא  
דְּגַלְפִּין בֵּין מְלֻאכִין קְדִישִׁין, בְּטוּפְסָרָא (ס"א)  
בְּטַפְסָא דְעֵטוּרִין אֶתְאַחַדְדִין.

דְּרִין בְּתַרְאִין, תְּפִיסִין בַּחוּבִיָּהוּ. אֲשַׁתְּלִיף  
רוּחִיהוֹן מֵהֵהוּא מָאנָא דְלִבּוּשָׁא, לְבַתֵּר  
אַגְנִיז בַּעֲפָרָא, בֵּין רַגְבֵי נַחְלָא אֶתְטַמְרוּ  
וְאֶתְגְּנִזוּ. בַּחַד גְּרַמָּא תְקִיף דֵּהֵהוּא מָאנָא,  
יִתְבְּנוּן בְּקַדְמִיתָא, וְיִקוּמוּן חִילִין חִילִין  
תְּנַיִינוּת, בְּאַרְעָא קְדִישָׁא מִתְעַרִין.

וְזִמִּין קְדָשָׁא בְרִיף הוּא, לְמַגְבַּל הֵהוּא עֲפָרָא  
קְדָמִיתָא, דֵּהֵהוּא מָאנָא מַמְשׁ. וְלֹאֲעֵלָא  
בִּיהָ גְבִילוּ דְקִיק פְּהֵאי חֲמִירָא דְעִסָּה.  
וּמֵהֵהוּא גְבִילוּ דְאִיהוּ צְחוּתָא דְלַעֲיֵלָא,  
יִתְתַּקֵּן וְיִתְיַשֵּׁר מָאנָא דְכִשְׂרָא. כְּגִוּוֹנָא דְאָמַר  
קְרָא, (יט"ל ד) וּמַעֲנִן מִבֵּית יְיָ יֵצֵא וְהִשְׁקָה אֶת  
נַחַל הַשְּׂטִיִּם. בְּגִין דֵּהֵהוּא נַחַל אֲסַגִּי  
חֲבִיבוּתָא (ס"א וְיִתָּא) בְּעֵלְמָא. וְכַד הֵהוּא מַעֲיִינָא  
קְדִישָׁא, יִפּוּק וְיִיעוּל לְגַבִּיָּה, כְּדִין יִתְתַּקֵּן  
וְיִתְיַשֵּׁר, וְלֹא יֵהָא בְּסוּרְחִנְיָה כְּקַדְמִיתָא.

וְאֵינּוּן דְלֹא זָפֵאן, יְקוּמוּן לְאַתְדָּנָא כְּדִינָא  
דְּמְלַפָּא עֲלָאָה. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (דניאל  
יב) וְרַבִּים מֵיִשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפֶר יִקְיָצוּ אֵלֶּה לְחַיִּי  
עוֹלָם וְאֵלֶּה לְחַרְפוֹת וְלִדְרָאוֹן עוֹלָם. וְכַדִּין  
כְּתִיב, (ישעיה סו) פִּי כַּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים  
וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה עִוְמָדִים  
לְפָנַי נָאִם יְיָ פֶּן יַעֲמֹד זִרְעֲכֶם וְשִׁמְכֶם. כְּרוּף  
יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יְמִלוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן  
וְאָמֵן.

וְגו'. נְצַטְרָה עַל אוֹתוֹ הָאֵילָךְ, לֹא  
שָׁמַר אֶת הַמְּצִנָּה. הַשִּׁיב הַמְּלִיף  
אֶת רוּחוֹ וְאֵלֶּי, וְאוֹתָהּ הַחֲזִיהָ  
לְקַחָהּ אוֹתוֹ. אִזּוּ הַזְּמִינּוּ כָּלִי אַחַר  
וְעַמַּד בֵּינֵיהֶם, כְּשֶׁר הַחֲקוּקִים  
בֵּין מְלֻאכִים קְדוּשִׁים שְׁנָאֲחִזּוּ  
בְּצִיּוּר (בדפוס) שֶׁל הָעֵטוּרִים.

הַדְּרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים תְּפוּסִים  
בְּחֻטְאֵיהֶם. נְשַׁלְפָה רוּחִם מֵאוֹתוֹ  
הַכְּלִי שֶׁל הַלְּבוּשׁ, אַחַר כִּף נִגְנִז  
בְּעֵפֶר בֵּין רַגְבֵי הַנַּחַל. נְטַמְנוּ  
וְנִגְנִזוּ בְּעֵצִים קָשָׁה אַחַת שֶׁל  
אוֹתוֹ הַכְּלִי, וְיִקוּמוּ שְׂנֵית חֲלוֹת  
חֲלוֹת, מִתְעוּרְרִים בְּאַרְץ  
הַקְּדוּשָׁה.

וְעַתִּיד הַקְּדוּשׁ כְּרוּף הוּא לְלוּשׁ  
אוֹתוֹ הָעֵפֶר הָרִאשׁוֹן שֶׁל אוֹתוֹ  
הַכְּלִי מַמְשׁ, וְלֵהֲכַנִּים בּוֹ גְּבוּל  
דִּק כְּמוֹ הַשְּׂאוֹר הַזֶּה שֶׁל הָעֵסָה.  
וּמֵאוֹתָהּ עָסָה, שֶׁהִיא הַצְּחוּת  
שֶׁל מַעֲלָה, יִתְתַּקֵּן וְיִתְיַשֵּׁר כָּלִי  
כְּשֶׁר, כְּמוֹ שְׂאֵמֶר הַכְּתוּב, (יט"ל ד)  
וּמַעֲנִן מִבֵּית ה' יֵצֵא וְהִשְׁקָה אֶת  
נַחַל הַשְּׂטִיִּם. מִשׁוּם שְׂאוֹתוֹ  
הַנַּחַל מִגְדִּיל הַחֲבִיבוֹת (הַזְּנוּת)  
בְּעוֹלָם. וְכִשְׂאוֹתוֹ הַמַּעֲנִן הַקְּדוּשׁ  
יֵצֵא וְיִכְנַס אֵלֶּי, אִזּוּ יִתְתַּקֵּן  
וְיִתְיַשֵּׁר, וְלֹא יִהְיֶה בְּסַרְחוּנוֹ  
כְּכִרְאִשׁוּנָה.

וְאוֹתָם שֶׁל זֹכִים, יְקוּמוּ לְהַדִּין  
כְּדִין שֶׁל הַמְּלִיף הָעֵלְיוֹן. זֶהוּ  
שְׂכַתוּב (דניאל יב) וְרַבִּים מֵיִשְׁנֵי  
אֲדָמַת עֶפֶר יִקְיָצוּ אֵלֶּה לְחַיִּי  
עוֹלָם וְאֵלֶּה לְחַרְפוֹת וְלִדְרָאוֹן  
עוֹלָם. וְאִזּוּ כְּתוּב, (ישעיה סו) כִּי  
כַּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ  
הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה עִוְמָדִים  
לְפָנַי נָאִם ה' כֶּן יַעֲמֹד זִרְעֲכֶם  
וְשִׁמְכֶם. כְּרוּף ה' לְעוֹלָם אָמֵן  
וְאָמֵן. יְמִלוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן  
וְאָמֵן.

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ  
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה  
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי וְסִתְרֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:



**סֵפֶר**  
**הַזֹּהָר**  
**הַיּוֹמִי**

**חֶלֶק א**

לימוד  
זוהר  
היומי

**אֲדָר**

זוהר  
המחולק  
ל-354  
ימות  
השנה

**6**



חברה מזכי  
הרבים העולמי



**סֵפֶר**  
**הַזֹּהָר**  
**הַיּוֹמִי**

**חֶלֶק ב**

לימוד  
זוהר  
היומי

**שְׁבַט**

זוהר  
המחולק  
ל-354  
ימות  
השנה

**5**



חברה מזכי  
הרבים העולמי



**סֵפֶר**  
**הַזֹּהָר**  
**הַיּוֹמִי**

**חֶלֶק ד**

לימוד  
זוהר  
היומי

**טֵבֶת**

זוהר  
המחולק  
ל-354  
ימות  
השנה

**4**



חברה מזכי  
הרבים העולמי



**סֵפֶר**  
**הַזֹּהָר**  
**הַיּוֹמִי**

**חֶלֶק ג**

לימוד  
זוהר  
היומי

**כֶּסֶל**

זוהר  
המחולק  
ל-354  
ימות  
השנה

**3**



חברה מזכי  
הרבים העולמי



**סֵפֶר**  
**הַזֹּהָר**  
**הַיּוֹמִי**

**חֶלֶק ב**

לימוד  
זוהר  
היומי

**חֲשׂוֹן**

זוהר  
המחולק  
ל-354  
ימות  
השנה

**2**



חברה מזכי  
הרבים העולמי



**סֵפֶר**  
**אוֹר**  
**הַזֹּהָר**  
**הַחֲדָשׁ**

**בְּזוֹהַר**

דא  
יפקון  
מן  
גלותא  
ברחמי

בני יבואר  
גודל  
החיוב  
ללימוד  
וללמד  
הזוהר  
הקדוש  
שחיבר  
התנא  
האילוקי  
רבי  
שמעון  
בר יוחאי  
זיע"א

מעלתה  
טהרתה  
קדושתה  
סגולתה



חברה מזכי  
הרבים העולמי